

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 70/2017-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. februára 2017 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošikovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného obchodnou spoločnosťou VESTENICKÁ & BD advokátska kancelária, s. r. o., Ševčenkova 5, Bratislava, v mene ktorej koná advokátka JUDr. Júlia Vestenická, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 28/2016 a jeho uznesením z 26. mája 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. decembra 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného obchodnou [REDACTED]

spoločnosťou VESTENICKÁ & BD advokátska kancelária, s. r. o., Ševčenkova 5, Bratislava, v mene ktorej koná advokátka JUDr. Júlia Vestenická, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 28/2016 a jeho uznesením z 26. mája 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 23. decembra 2016.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 T 66/2011 z 18. mája 2012 uznaný za vinného zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 a 2 písm. c) s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 9 rokov a 6 mesiacov (ďalej aj „odsudzujúci rozsudok okresného súdu“).

Odsudzujúci rozsudok okresného súdu napadol sťažovateľ odvolaním. Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 3 To 83/2012 z 25. septembra 2012 odvolanie sťažovateľa podľa § 319 Trestného poriadku zamietol. Označené uznesenie krajského súdu napadol sťažovateľ dovolaním z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku. O dovolaní sťažovateľa rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Tdo 28/2016 z 26. mája 2016 tak, že ho podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Sťažovateľ sťažnosťou napáda dovolacie rozhodnutie najvyššieho súdu, pričom je toho názoru, že najvyšší súd sa nevysporiadal so „*všetkými skutočnosťami relevantnými k osobe sťažovateľa, ako aj skutku kladeného mu za vinu*“. Najvyšší súd sa podľa názoru sťažovateľa nezaoberal dôvodmi dovolania s náležitou starostlivosťou. Sťažovateľ tvrdí, že najvyšší súd sa zbytočne rozsiahlo zaoberal otázkou včasnosti podaného dovolania. Sťažovateľovi nie je zrejmé, „*čo vnímal porušovateľ v posudzovanom prípade ako absenciu podmienky v súlade s § 372 ods. 1 Trestného poriadku*“.

K argumentácii najvyššieho súdu, že svoje dovolacie námietky neuplatnil v konaní pred súdom prvého a druhého stupňa, sťažovateľ uvádza, že *„Ak by predsa nedošlo k predmetným porušeniam, potom by sťažovateľ neuplatňoval ani len opravný prostriedok, čo znamená, že by nepodával odvolanie, ktoré mu bolo zamietnuté.*

... Pokiaľ ide o tvrdenie Najvyššieho súdu, že som v prvostupňovom konaní, resp. v odvolaní neuviedol namietané skutočnosti, je potrebné poukázať na dôvodnosť takéhoto môjho postupu. Porušovateľ mi uvedené vytyka, čím zároveň tiež dôvodí svoj zamietavý postoj, avšak nezaoberal sa skutočnosťou, že namietané skutočnosti mi v riadnom konaní neboli známe, teda nemal som o nich vedomosť.“

K argumentácii najvyššieho súdu o nemožnosti preskúmania skutkových zistení všeobecných súdov v dovolacom konaní v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, časť vety za bodkočiarkou, sťažovateľ dôvodí, že *„ide o jeden z obligatórne zakotvených dôvodov v trestnom poriadku v prípade dovolania. Ak by uvedené neprislúchalo kompetencii Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, teda porušovateľa v danom prípade, potom by písmeno i) z titulu dovolacieho dôvodu zákonodarca nezakotvil v ustanovení § 371 Trestného poriadku.“*

Sťažovateľ tiež nesúhlasí s argumentáciou najvyššieho súdu, že nie je akousi treťou inšinciou, ktorá preskúmava skutkový stav veci. V skutočnosti ňou podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd ako súd dovolací je. *„Vychádzajúc z hierarchickej štruktúry súdov, je však nesporné, že mimoriadny opravný prostriedok, ktorým je nepochybne dovolanie, je oprávnený a kompetentný riešiť výlučne Najvyšší súd Slovenskej republiky...*

... Pokiaľ k odstráneniu porušení v konaní nedošlo na súde druhého stupňa, ktorý je kompetentný prejednať opravné prostriedky, je predsa logické, že takejto nápravy sa sťažovateľ domáha na súde kompetentnom prejednať mimoriadne opravné prostriedky.

Ak by predsa nedošlo k predmetným porušeniam, potom by sťažovateľ neuplatňoval ani len opravný prostriedok, čo znamená, že by nepodával odvolanie, ktoré mu bolo zamietnuté.

... Sťažovateľ pripomína, že žiadny právny predpis upravujúci postup ako aj podmienky trestného konania, toto neohraničuje konaním na súde prvého a druhého stupňa.“

Vzhľadom na skutočnosti uvedené v sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1, čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom ako ja rozhodnutím a to Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5 Tdo/28/2016 zo dňa 26. mája 2016 ako porušovateľa porušené boli.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5 Tdo/28/2016 zo dňa 26. mája 2016 sa zrušujú a prikazuje sa Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby vo veci opätovne konal a rozhodol.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5.000 €, ktoré je porušiteľ povinný uhradiť sťažovateľovi do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia o výške 296,44 €, ktoré je povinný porušiteľ v II. rade zaplatiť do jedného mesiaca odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet právneho zástupcu sťažovateľa.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Sťažovateľ na s. 11 sťažnosti uvádza: „... *K tomuto uvádzam, že Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 5. 5. 2016 pod č. k.: 3 To 2/2016 sťažovateľovi bolo doručené dňa 27. júla 2016 a teda bola v zmysle vyššie citovaného ustanovenia Zákona o ústavnom súde zachovaná dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti.*“

Keďže údaj uvedený sťažovateľom o dátume doručenia uznesenia najvyššieho súdu bol zmätočný (iná spisová značka a iný dátum vydania rozhodnutia), ústavný súd si preveril na okresnom súde, kedy bolo sťažovateľovi a jeho obhajkyni doručené uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tdo 28/2016 z 26. mája 2016. Zo zistení ústavného súdu vyplynulo, že sťažovateľovi bolo namietané uznesenie doručené 25. októbra 2016 a obhajkyni sťažovateľa 28. októbra 2016. Sťažnosť je preto podaná včas.

V úvodnej časti napadnutého uznesenia najvyšší súd ako dovolací súd rekapituluje obsah sťažovateľovho dovolania, pričom v tejto súvislosti okrem iného uvádza:

«... Úvodom svojho mimoriadneho opravného prostriedku namietal porušenie základných procesných zásad trestného konania uvedených v ustanovení § 2 Tr. por. pred súdmi oboch stupňov. Namietal nedostatočné zistenie skutkového stavu, pretože ani obžaloba ani súdy nezabezpečili relevantný a procesne spôsobilý dôkaz o výške spôsobenej škody. Následne vyhodnocoval jednotlivé vykonané dôkazy a zaujímal k nim svoje stanovisko. Vytýkal súdu, že vykonal dôkaz výsluchom svedka - vyšetrovateľa [REDAKOVANÉ], ktorý dôkaz považuje za nezákonný. Poukazoval na procesné nedostatky v zápisnici o hlavnom pojednávaní pri poučovaní svedkov pred ich výsluchom, spochybňoval výpoveď poškodenej [REDAKOVANÉ] a vytýkal súdu, že neuplatnil zásadu „in dubio pro reo“. V závere svojho mimoriadneho opravného prostriedku navrhol vysloviť, že napadnutým uznesením krajského súdu bol porušený zákon v jeho neprospech, požadoval zrušiť napadnuté uznesenie, ako aj rozsudok okresného súdu a všetky ďalšie rozhodnutia obsahovo na zrušené rozhodnutia nadväzujúce a vec vrátiť okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol...»

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) preto predbežne preskúmal predložený spisový materiál, ako aj podané dovolanie a zistil, že dovolanie obvineného [REDAKOVANÉ] je potrebné s použitím § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko nie sú splnené podmienky dovolania podľa § 372 ods. 1 Tr. por...»

V ďalšej časti napadnutého uznesenia najvyšší súd v súvislosti so všeobecnou charakteristikou inštitútu dovolania najmä uvádza:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach opakovane zdôrazňuje, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných pochybení súdov a predstavuje výnimočné prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných súdnych rozhodnutí, ktorá zásada je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Táto výnimočnosť je vyjadrená práve obmedzenými možnosťami pre podanie dovolania, aby sa širokým uplatňovaním tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Dovolanie preto možno podať iba z dôvodov taxatívne uvedených v ustanovení § 371 Tr. por., pričom dôvod dovolania sa musí v dovolaní vždy uviesť (§ 374 ods. 2 Tr. por.). Dovolací súd je viazaný uplatnenými dôvodmi dovolania a ich odôvodnením (§ 385 ods. 1 Tr. por.) a nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy. Právne fundovanú argumentáciu má zaistiť práve povinné zastúpenie obvineného obhajcom – advokátom.

Zároveň je potrebné poukázať na ustanovenie § 371 ods. 4 Tr. por., v zmysle ktorého dôvody podľa odseku 1 (§ 371 Tr. por.) písm. a/ až písm. g/ nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.“

Aplikujúc citované východiská na vec sťažovateľa, najvyšší súd v napadnutom uznesení uvádza:

„V predmetnej veci, ako už bolo vyššie konštatované, obvinený v dôvodoch odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa poukazoval, že vykonaným dokazovaním nebola jeho vina preukázaná. O tom, že dôkazy pred súdom prvého stupňa neboli vykonané zákonným spôsobom, resp. že zásadným spôsobom boli porušené práva na obhajobu, nie je v odvolaní žiadna zmienka, na nezákonnosť dôkazov ani na porušenie práva na obhajobu, ktoré spomenul v dovolaní v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/, g/ Tr. por., nepoukazoval ani v konaní pred súdom prvého stupňa. Dovolaciemu súdu tak v akceptovaní dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/, g/ Tr. por. bráni vyššie citované ustanovenie § 371 ods. 4 Tr. por.

Napriek tomu považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že námietky obvineného vzťahujúce sa na dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c/, g/ Tr. por. nie sú opodstatnené. Podľa zistenia dovolacieho súdu v predmetnej veci boli všetky dôkazy, či už v prípravnom konaní alebo v konaní pred súdmi, vykonané zákonným spôsobom a dovolací súd v prerokúvanej veci nezistil ani žiadne závažné porušenia práva na obhajobu.

Obvinený ako posledný dovolací dôvod uplatnil dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu možno namietat', že skutok, zistený súdom v pôvodnom konaní, bol nesprávne kvalifikovaný ako trestný čin, hoci išlo o iný trestný čin alebo nešlo o žiadny trestný čin. Okrem týchto pochybení, ktoré sa týkajú právneho posúdenia skutku, možno tiež vytykať iné chybné hmotnoprávne posúdenie, pod ktorým sa rozumie právne posúdenie inej skutkovej okolnosti, ktorá má význam z hľadiska hmotného práva. Z dikcie tohto ustanovenia vyplýva, že vo vzťahu k zistenému skutku možno dovolaním namietat' iba právne pochybenia. Dovolací súd nie je oprávnený v dovolacom konaní preskúmať postup súdov nižšieho stupňa pri dokazovaní a hodnotení dôkazov, ale vychádza iba z konečných skutkových zistení, ktoré urobili súdy nižšieho stupňa a v nadväznosti na tieto skutkové zistenia posudzuje správnosť aplikovaného právneho posúdenia. Tieto skutkové zistenia nemôže meniť ani dopĺňať. Najvyšší súd v dovolacom konaní nie je akousi treťou inštanciou, ktorá preskúmava skutkový stav veci, pretože ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa, ktorého závery môže dopĺňovať, prípadne korigovať iba odvolací súd v rámci konania o odvolaní na základe riadnych opravných prostriedkov.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že východiskom pre existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. sú skutkové zistenia vyjadrené v popise skutku v príslušnom výroku rozhodnutia vo veci samej, ktorá je právoplatne skončená.“

Podľa judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť základné právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy, ak koná vo veci v súlade

s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v príslušnom právnom konaní. Takýmto predpisom v posudzovanej veci je zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (m. m. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

Základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie sa v trestnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých trestnoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred trestným súdom.

V nadväznosti na sťažnostnú argumentáciu sťažovateľa ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej, odkazujúc na svoje ústavné postavenie, opakovane zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Z napadnutého uznesenia možno vyvodiť, že najvyšší súd sa meritórne dovolacími námietkami sťažovateľa nezaoberal z dvoch dôvodov. Dovolacími námietkami zakladajúcimi prípustnosť dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) a g) Trestného poriadku sa najvyšší súd nezaoberal, keďže ich sťažovateľ neuplatnil najneskôr v rámci odvolacieho konania (§ 371 ods. 4 Trestného poriadku). Dovolacími námietkami zakladajúcimi prípustnosť dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku sa najvyšší súd tiež nezaoberal, keďže sťažovateľ nimi namietal nesprávnosť zisteného skutku, ktorú dovolací

súd nie je oprávnený skúmať s poukazom na § 371 ods. 1 písm. i), časť vety za bodkočiarkou Trestného poriadku.

Sťažovateľ potvrdzuje, že ním uvedené námietky zakladajúce prípustnosť dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) a g) Trestného poriadku v konaní pred súdom prvého a druhého stupňa neuplatnil, avšak z dôvodu, že o týchto nevedel. S touto argumentáciou sťažovateľa sa ústavný súd nemôže stotožniť. Naopak, zastáva názor, že je celkom nepochybné, že okolnosti výsluchu svedka – vyšetrovateľa [REDACTED], ako aj namietané procesné nedostatky v zápisnici o hlavnom pojednávaní pri poučovaní svedkov pred ich výsluchom, museli byť sťažovateľovi známe už v konaní na okresnom súde.

Vzhľadom na dosiaľ uvedené zodpovedá záver najvyššieho súdu o tom, že nemôže preskúmať námietky sťažovateľa zakladajúce prípustnosť dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) a g) Trestného poriadku, tak zneniu zákona (§ 371 ods. 4 Trestného poriadku), ako aj ustálenej rozhodovacej praxi najvyššieho súdu, a preto je z ústavného hľadiska akceptovateľný.

V podstate obdobne postupuje vo svojej rozhodovacej činnosti aj ústavný súd, z ktorého judikatúry vyplýva, že ak sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, ale nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc (III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04, IV. ÚS 266/08, II. ÚS 399/2014).

Rovnako zákonu [§ 371 ods. 1 písm. i), časť vety za bodkočiarkou Trestného poriadku] a rozhodovacej praxi najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho zodpovedá aj záver o nemožnosti prieskumu skutkových zistení všeobecných súdov a z nich plynúceho hodnotenia dôkazov v rámci dovolacieho konania.

Na tomto mieste ústavný súd považuje za vhodné pripomenúť, že sa trestnou vecou sťažovateľa na základe jeho predchádzajúcej sťažnosti už zaoberal, a to v konaní vedenom pod sp. zn. III. ÚS 356/2013, v ktorom sťažovateľ napádal rozhodnutie krajského súdu ako

odvolacieho súdu z 25. septembra 2012. Ústavný súd predchádzajúcu sťažnosť sťažovateľa uznesením sp. zn. III. ÚS 356/2013 z 28. augusta 2013 odmietol ako zjavne neopodstatnenú. V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že práve v predchádzajúcej sťažnosti smerujúcej proti odvolaciemu rozhodnutiu krajského súdu sťažovateľ mohol (a aj tak urobil) namietať skutkové zistenia všeobecných súdov, pričom tieto jeho námietky boli III. senátom ústavného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. III. ÚS 356/2013 posúdené ako zjavne neopodstatnené.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. februára 2017